

Arrest

nr. 44 898 van 16 juni 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 april 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische partner, een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 4 maart 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die verzoeker op 16 maart 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 08.12.2009 door (S., G.), geboren te (...), op (...), van Tunesische nationaliteit, geweigerd

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen(1).

Reden van de beslissing(2) :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

De verklaringen van derden die werden aangevoerd hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van de duurzame en stabiele relatie. De foto's die aangebracht werden worden eveneens niet aangenomen omdat er geen data op gedrukt staan. De overige aangebrachte documenten (postkaarten, storting) tonen aan dat betrokkene en zijn partner elkaar nog geen 2 jaar kennen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de wet op de motivering van de bestuurshandelingen en de motiveringsplicht vervat in de beginselen van behoorlijk bestuur door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van zijn middel voert hij ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

3.1.1. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing volstrekt gebrekkig is omdat uit het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk een relatie is van meer dan twee jaar en op het ogenblik van het nemen van de beslissing er een samenwoning is van één jaar. Ook al is het juist dat het fotodossier geen data bevat, de voortgang der jaren kan opgevolgd worden en zij moet in samenhang worden gezien met de andere bewijzen, de geldoverdrachten, de contacten, transportbewijzen en dergelijke meer. Uit deze elementen blijkt een duurzame relatie van twee jaar. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad. De beoordeling van verzoekers aanvraag is niet correct gebeurd. De motieven dragen de bestreden beslissing niet ,waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

"Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen samenwoont is van meer dan één jaar en doordat zij zegt dat er geen relatie is van meer dan 2 jaar.

Terwijl de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en art 62 VW en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen, die niet gebrekkig mag zijn.

Zij dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525). Verzoeker kan niet begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen.

Toelichting :

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is volstrekt gebrekkig: zij verklaren de aanvraag ongegrond omdat verzoeker niet zou aantonen dat hij meer dan één jaar samen met zijn partner woont of omdat hij geen 2 jaar relatie zou hebben.

Dat echter uit het administratief dossier blijkt dat er weldegelijk een relatie is van meer dan 2 jaar (vanaf 21.07.2007) en dat op het ogenblik van het nemen van de beslissing er wel een samenwoning is van één jaar.

Dat de motiveringsverplichting niet enkel wil dat de motieven in de beslissing worden weergegeven maar ook dat deze motieven in rechte en in feite juist zijn.

Hoewel het klopt dat het fotodossier geen datums bevatten, kan uit de loutere vaststelling van de foto's de voortgang der jaren op gevolgd worden. Dat bovendien de foto's moeten gezien worden in samenhang met de andere bewijzen — geldoverdrachten — contacten — transportbewijzen edm.

Dat uit al deze elementen blijkt dat er weldegelijk een duurzame relatie is van meer dan twee jaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting reeds oordeelde dat de formele motiveringsplicht impliceert dat er een verplichting bestaat om, zij het impliciet, te antwoorden op de essentiële argumenten van verzoeker. Zo deze argumenten op geen enkele manier werden behandeld in de weigeringsbeslissing, werd de formele motiveringsplicht niet gerespecteerd.

Er is in casu geen sprake van een correcte beoordeling van de aanvraag van verzoeker.

De motivering van de beslissing is dus manifest gebrekkig en derhalve niet afdoende. Tevens kunnen de vermelde motieven de genomen beslissing geenszins dragen waardoor ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

3.1.2. Verweerder betwist dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft. Hij stelt dat overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 een bestuurshandeling zowel de feitelijke als de juridische gronden dient te vermelden. In casu kan niet worden voorgehouden dat dit het geval niet zou zijn.

3.1.3. In zijn repliekmemorie verwijst verzoeker uitdrukkelijk naar zijn verzoekschrift. Dit geldt eveneens voor de hierna volgende middelen.

3.1.4. De Raad merkt het volgende op:

3.1.4.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat de determinerende motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 5 februari 2007, nr. 167 477). Verzoeker bespreekt en bekritiseert bovendien de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen – hij stelt dat de aanvraag ongegrond wordt verklaard omdat hij niet zou aantonen dat hij meer dan één jaar met zijn partner samenwoont of omdat hij geen twee jaar relatie zou hebben en dat het klopt dat het fotodossier geen data bevat – zodat hij niet kan voorhouden deze feitelijke motieven niet te kennen.

Wat de formele motivering in rechte betreft, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), zodat verzoekers grief – dat de juridische en feitelijke overwegingen ontbreken zodat hij niet kan begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond – ook in feite faalt. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat indien het bestuur het recht op verblijf niet erkent, het familielid deze beslissing ter kennis wordt gebracht overeenkomstig het model van de bijlage 20, die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Verzoeker kon op lezing van de beslissing op eenvoudige wijze deze *“juridische overweging”* kennen en kon dus met kennis van zaken nagaan of het zin had de bestreden beslissing aan te vechten. Dit volstaat om te voldoen aan de vereiste dat in de akte de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen moeten worden vermeld.

3.1.4.2. In de mate dat verzoeker stelt dat *“de motiveringsverplichting niet enkel wil dat de motieven in de beslissing word(en) weergegeven maar ook dat deze motieven in rechte en in feite juist zijn en dat de motivering gebrekkig is”*, merkt de Raad op dat verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt ook dat de vermelde motieven de genomen beslissing geenszins dragen, waardoor de materiële motiveringsplicht is geschonden.

De Raad merkt op dat de bespreking van dit onderdeel van het middel samengenomen zal worden met het vijfde middel waarin de schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en machtsoverschrijding worden aangevoerd. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen onder punt 3.5. wordt uiteengezet.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en stelt dat in de bestreden beslissing geen enkel spoor terug te vinden is van het feit dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds één jaar samenwoonde. Verzoeker betoogt dat een verblijfsrecht volgend uit wettelijke samenwoning bestaat indien er sprake is van een duurzame relatie. Deze duurzame relatie kan bewezen worden met alle middelen van recht, onder andere één jaar feitelijke samenwoning. Het gegeven dat deze samenwoning van meer dan één jaar niet aanwezig was op het ogenblik van de aanvraag doet niets af aan het feit dat deze voorwaarde was vervuld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de overheid hier rekening mee had moeten houden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Een nieuwe aanvraag zou zeker tot een positieve beslissing geleid hebben. Bovendien wenst verzoeker in het huwelijk te treden. Een huwelijksdatum werd bepaald door de ambtenaar.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op afdoende wijze heeft geïnformeerd over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Tevens dient men zich te steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Terwijl in de bestreden beslissing geen enkel spoor terug te vinden is van het feit dat op het ogenblik van de beslissing verzoeker reeds één jaar samen woont.

Zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Toelichting: het recht op een verblijfsvergunning volgend uit de wettelijke samenwoning bestaat indien er sprake is van duurzame relatie. Deze duurzame relatie kan bewezen worden door alle middelen van recht, onder andere (niet limitatief) één jaar feitelijke samenwoning of door het hebben van een gemeenschappelijk kind. (volgens VW)

Dat vast staat dat op het ogenblik van het nemen van de beslissing er sprake is van één jaar feitelijke samenwoning.

Dat blijkt dat dit een vorm is van duurzame relatie. Dat deze samenwoning van meer dan één jaar niet aanwezig was op het ogenblik van de aanvraag neemt niet weg dat op het ogenblik van het nemen van de beslissing verzoeker in de uitdrukkelijk opgesomde voorwaarde zit om toegekend te worden tot het wettelijk verblijf van meer dan drie maand obv samenwonen - duurzame relatie.

Dat een voorzichtige overheid hiermede rekening had moeten houden aangezien op het ogenblik van de beslissing verzoeker wel in de uitdrukkelijke voorwaarde zit om toegelaten te worden. Dat een zorgvuldige overheid dergelijke beslissing niet had mogen nemen. Dat een nieuwe aanvraag zeker tot een positieve beslissing zou geleid hebben.

Bovendien blijkt de duurzame relatie eveneens uit het feit dat verzoeker in het huwelijk wenst te treden en dat hiervoor een datum werd bepaald door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent.

Het middel is gegrond."

3.2.2. Verweerder betoogt dat uit geen enkel stuk uit het administratief dossier, dat op zijn objectiviteit kan getoetst worden, blijkt dat verzoeker en mevrouw (F.) elkaar minstens één jaar kenden voor de aanvraag.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker samen met zijn partner op 16 oktober 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en dat hieruit niet kan afgeleid worden dat verzoeker reeds één jaar met zijn partner samenwoonde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zijnde 4 maart 2010.

Verzoeker stelt dat op het ogenblik van het nemen van de beslissing er sprake is van één jaar feitelijke samenwoning. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaringen van derden heeft bijgebracht. Het komt aan het bestuur toe de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken en het is niet kennelijk onredelijk of onwettig om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennissen van verzoeker niet te beschouwen als bewijzen van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie. Het bewijs van huwelijksbeloften voor een huwelijk voorzien op 7 juni 2010 toont evenmin aan dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie van meer dan één jaar, nu echtparen in het huwelijk kunnen treden zonder dat zij elkaar kenden gedurende meer dan een jaar. Evenmin is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat niet gedateerde foto's niet toelaten het stabiele karakter van een relatie aan te tonen. De overige stukken tonen evenmin het bestaan van een duurzame relatie van één jaar aan.

Verzoeker maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk, gelet op het feit dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle gegevens van het administratief dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voor het overige verwijst de Raad naar hetgeen onder punt 3.5. wordt uiteengezet.

3.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

3.3.1. Hij geeft een theoretische uiteenzetting over het redelijkheidsbeginsel en verwijst naar de uiteenzetting in zijn tweede middel. De bestreden beslissing voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel. vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de bestreden beslissing buiten de redelijke om werd geweigerd gelet op de bestaande duurzame samenwoning.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij reeds eerder stelde. nm. Tweede middel.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het middel is gegrond.”

3.3.2. Verweerder betwist net het bestaan van een duurzame samenwoning en motiveert dit ook in de bestreden beslissing. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad, waar er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

3.3.3. De Raad merkt op dat verzoeker verwijst naar de uiteenzetting in zijn tweede middel.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

De Raad verwijst eveneens naar de uiteenzetting onder punt 3.2.3. waarin gesteld wordt dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennissen van verzoeker niet te beschouwen als bewijzen van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie. Evenmin is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat niet gedateerde foto's niet toelaten het stabiele karakter van een relatie aan te tonen.

Verzoeker maakt de schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.4. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.4.1. Hij stelt dat artikel 8 van het EVRM geschonden is doordat de bestreden beslissing verzoeker verplicht terug te keren naar Tunesië, ondanks het feit dat hij in België een gezin vormt met een Belgische. Hij betoogt dat door het feit dat hij meer dan één jaar samenwoont, er sprake is van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing valt van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst naar de rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel, zetelend in kort geding.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Tunesië terug te keren. ondanks het feit dat hij in België een gezin vormt met een Belgische.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting: Verzoeker heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belgische. Doordat verzoeker reeds meer dan één jaar sarnenwoont is er dus sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoeker gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

Gelet op het feit dat verzoeker in zijn aanvraag met meerdere stukken aantoonde dat hij voldoende hechte relatie heeft. zou het niet proportioneel zijn hem te verplichten zijn aanvraag in zijn thuisland te formuleren. De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteits-toets niet doorstaan.

Het middel is gegrond.”

3.4.2. Verweerder verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat, of dat er in hoofde van de overheid een algemene verplichting zou bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen.

3.4.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan ook niet worden afgeleid uit de stelling van verzoeker dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn Belgische partner en dat hem derhalve geen verblijfsrecht in het Rijk kan geweigerd worden. Er moet immers worden aan herinnerd dat de omvang van de positieve verplichtingen die, op basis van artikel 8 van het EVRM, op de overheid rusten afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn Belgische partner in zijn land van herkomst te verblijven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van zijn partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15 576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104 270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Aangezien de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid, van het EVRM diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteitstoetsing door te voeren.

3.5. In een vijfde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, machtsoverschrijding en de schending van de motiveringsplicht.

3.5.1. Verzoeker stelt dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aangeeft dat er sprake moet zijn van een duurzame relatie met een minimumduur van één jaar. Hij betoogt dat het koninklijk besluit van 7 mei 2008 een voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing die een weigering omvat, omdat er geen bewijs is van een duurzame relatie van meer dan twee jaar, leeft de Vreemdelingenwet niet na.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin werd vastgesteld dat het koninklijk besluit van 7 mei 2008 een voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing gaat in tegen de Vreemdelingenwet door miskenning van de hiërarchie van de rechtsnormen.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“Doordat de Vreemdelingenwet weergeeft in haar artikel 40bis aan welke voorwaarden de vreemdelinge moet voldoen opdat er sprake zou zijn van een duurzame relatie (minimum duur één jaar);

Terwijl: het KB 7 Mei 2008 een voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet (minimumduur 2 jaar)

Zodat de bestreden beslissing welke een weigering omvat omdat er geen bewijs zou zijn van een duurzame relatie van meer dan 2 jaar de vreemdelingenwet niet naleeft.

TOELICHTING

Verzoeker verwijst in eerste instantie naar het arrest nummer 21227 van 29 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In dit arrest werd besproken en vastgesteld dat het KB van 7 mei 2008 een voorwaarde toevoegt aan de vreemdelingenwet. De toen bestreden beslissing werd dan ook vernietigd.

En l'espèce, l'article 3, 2° de l'arrêté royal de 13 mai 2008 ajoute une condition qui n'est pas prévue l'article 40bis, § 1er, alinéa 1er. 2° de la loi du 15 décembre 1980. La disposition légale vise une relation d'au moins un an et l'habilitation donnée au § 2 ne porte nullement sur la fixation d'une durée minimum à prendre en considération pour la détermination du caractère stable de la relation entre partenaires. En effet, l'habilitation vise uniquement à déléguer au Roi la fixation de critères établissant le caractère stable et durable de la relation entre partenaires.

Concernant la preuve de la relation durable du couple, il convient de rappeler que l'article 40bis, § 2, 2° prévoit pour le partenaire au niveau de délai;

«qu'il s'agisse d'une relation durable et stable d'au moins un an dûment établie ».

Par contre, l'article 3 de l'arrêté royal du 7 mai 2008 fixant certaines modalités d'exécution de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que le caractère durable de la relation est établi dans les cas suivants:

« 1° si les partenaires prouvent qu'ils ont cohabités de manière ininterrompue en Belgique ou dans un autre pays pendant au moins un an avant la demande:

2° si les partenaires prouvent qu'ils se connaissent depuis au moins deux ans et qu'ils fournissent la preuve qu'ils ont entretenu des contacts réguliers par téléphone, par courrier ordinaire ou téléphone.

qu'ils se sont rencontrés trois fois durant les deux années précédentes la demande et que ces rencontres comportent au total 45 jours ou davantage;

3° si les partenaires ont un enfant commun ».

Or, à l'instar du requérant, le Conseil constate qu'étant donné que dans la hiérarchie des normes de droit, la loi est une norme supérieure par rapport à l'arrêté royal, ce dernier ne peut avoir pour objet d'imposer des conditions plus strictes que la loi. Partant, la partie défenderesse n'a pas fait une application correcte de l'article 3 de l'arrêté royal précité en contestant le caractère stable de la relation entre le requérant et son partenaire au motif que

« Les intéressés se sont connus et rencontrés en septembre 2007, c'est une relation de moins de 2 ans».

Partant, la motivation de la décision litigieuse ne peut être considérée comme adéquate.

Vrije vertaling laatste 2 paragrafen:

De raad stelt vast dat in het kader van de hiërarchie der rechtsnormen, een wet hogere rang heeft dan een koninklijk besluit, en dat deze laatste dus geen bijkomende striktere voorwaarden kan opleggen dan de wet. Hieruit vertrekkende heeft de verwerende partij geen correcte toepassing gemaakt van artikel 3 van het voornoemd KB door het duurzaam karakter vast te stellen tussen verzoeker en zijn partner, op basis van volgende motieven:

de betrokkenen hebben zich leren kennen in september 2007. dit is een relatie van minder dan 2 jaar..

De motivatie van de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat:

De overige aangebrachte documenten (postkaarten, stortingen) tonen aan dat betrokkene en zijn partner elkaar nog geen 2 jaar kennen.

Dat deze zaak aldus quasi identiek is met het vermelde arrest.

Dat ook hier art 3 van het KB van 7 mei 2008 een voorwaarde toevoegt aan art 40bis vreemdelingenwet.

Dat de vreemdelingenwet slechts een duurzaam karakter van de relatie vereist (één jaar).

Art. 40bis.<ingevoegd bij W 2007-04-25/49, art 20, Inwerkingtreding : 01-06-2008>

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

...

2° de partner, die hem begeleidt of zich hij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

Dat er aldus schending is van de VW en van de motiveringsplicht aangezien de bestreden beslissing ingaat tegen de VW door miskenning van de hiërarchie van de rechtsnormen, door overschrijding van bevoegdheden daar waar het KB een voorwaarde toevoegt aan de VW.

Dat de Vreemdelingenwet wel toelaat dat de

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk [van de burger van de Unie] die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben. (art40bis).

Het is aldus de Koning toegelaten de voorwaarden wanneer er sprake is van duurzame relatie nader te bepalen. voor zover de koning zich binnen de perken van het 2° lid beperkt. Dat duidelijke in de wet vernield slaat dat er sprake is van een stabiele relatie van meer dan één jaar. Dat de koning hier niet kan van afwijken.

Dat er aldus een schending is van artikel 40bis VW en de vervatte motivering."

3.5.2. Verweerder citeert artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en stelt dat uit geen enkel objectief toelaatbaar stuk blijkt dat verzoeker en mevrouw (F.) een geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, die al minstens een jaar duurt. Verweerder vindt in het dossier enkel een verklaring van wettelijke samenwoning van 16 oktober 2009 terug.

3.5.3. De Raad merkt op dat hij hieronder ook het tweede onderdeel van het eerste middel bespreekt, waarin gesteld werd dat de vermelde motieven de genomen beslissing geenszins dragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Verzoeker betoogt in het tweede onderdeel van het eerste middel dat uit het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk een relatie is van meer dan twee jaar, sinds 21 juli 2007 en dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing er wel een samenwoning is van één jaar. Verzoeker stelt dat hoewel het klopt dat de foto's geen data bevatten, de voortgang der jaren kan vastgesteld worden en dat de foto's in samenhang moeten gezien worden met andere bewijzen, geldoverdrachten, contacten, transportbewijzen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij het uitoefenen van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Uit deze bepalingen vloeit voort dat indien een Tunesische man zich voegt bij een Belgische vrouw met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, hij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Belgische vrouw aantoonbaar voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat haar partner tijdens het verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en zij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner dekt.

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden de criteria hiertoe in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 op duidelijke wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Los van de vraag of artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 een voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet bewijst te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet doordat hij niet bewijst een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie te hebben die al minstens een jaar duurt.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie met zijn partner te hebben van tenminste één jaar.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn partner pas op 16 oktober 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. Dit vormt geen voldoende bewijs van de gevraagde termijn van een jaar.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaringen van derden heeft aangevoerd. Het komt aan het bestuur toe de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken en het is niet kennelijk onredelijk of onwettig om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van familie en kennissen van verzoeker niet te beschouwen als bewijzen van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van één jaar. Evenmin is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat niet gedateerde foto's niet toelaten het stabiele karakter van een relatie van één jaar aan te tonen. De Raad ziet niet in hoe de neergelegde foto's de voortgang van de relatie aantonen.

Verzoeker voert daarnaast ook storting en postkaarten aan. Daargelaten de vaststelling dat zij de duur van de relatie moeten aantonen, kan er louter op basis van storting die niet van de partner afkomstig zijn en postkaarten met een nietszeggende inhoud, niet het bestaan van een duurzame relatie van één jaar vastgesteld worden.

Verzoeker toont dus niet aan dat hij en zijn partner een duurzame en stabiele relatie hebben van één jaar. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft derhalve artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet geschonden door te motiveren dat niet voldaan is aan de criteria inzake de stabiele relatie.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekers kritiek op het tweede motief, met name *“Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008). (...) De overige aangebrachte documenten (postkaarten, storting) tonen aan dat betrokkene en zijn partner elkaar nog geen 2 jaar kennen.”*, dat door het bestuur werd opgenomen in de bestreden beslissing, in casu kritiek is op een overtoollig motief.

De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat een onderzoek van dit middel niet noodzakelijk is (RvS 23 januari 2002, nr. 102 836), daargelaten de vaststelling dat verzoeker evenmin belang toont bij deze grief, nu komt vast te staan dat hij niet voldoet aan de wettelijke bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Uit de verklaringen van derden die een gesolliciteerd karakter hebben, postkaarten met een nietszeggende inhoud en stortingen die niet van verzoekers partner afkomstig waren, wettelijke samenwoning van enkele maanden en een huwelijksbelofte kan geenszins het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van één jaar blijken.

Waar verzoeker machtsoverschrijding aanvoert, merkt de Raad op dat er geen machtsoverschrijding kan vastgesteld worden. Immers is er van machtsoverschrijding sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

De verwijzing van verzoekster naar het arrest van 29 januari 2009 met nr. 22 227 is in casu niet dienstig, nu het determinerend motief dat steun vindt in het dossier niet werd weerlegd.

Het vijfde middel is ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN